

ЧЕРЕН ПОНЕДЕЛНИК

Превъзходен психологически трилър... С мрачната си атмосфера, неочаквани сюжетни обрати и запомнящи се герои, първата книга от поредицата за Фрида Клайн оставя читателите нетърпеливи да узнаят какъв ще бъде цветът на вторника.

— **Publishers Weekly**

Завладяващ сюжет, превъзходен стил и изненадващи обрати – „Черен понеделник“ е съспенс в най-чистата му форма. Ники Френч уцелват в десетката.

— **Booklist**

„Черен понеделник“ е превъзходен психологически трилър. Авторите бавно градят напрежението, докато внимателно развиват всеки един от героите. Идеален за всички почитатели на мрачния, непредсказуем съспенс.

— **Library Journal**

Безмилостен... напрегат... неповторим. „Черен понеделник“ е психологически динамит.

— **Алън Брадли, автор на бестселъра
„Сладкото на дъното на пая“**

Ники Френч създават заплетена и напрегната психологическа загадка за паметта и наследствеността, с достатъчно обрати, за да не изпуснат вниманието ви до самия край. Този завладяващ трилър със сигурност предвещава добра поредица – нямам търпение да узная повече за невероятната Фрида Клайн.

— **Камила Лекберг, автор на бестселъра „Ледената принцеса“**

Страхотен поглед върху мотивите, спомените и връзките, който попада в целта. „Черен понеделник“ ще ви позволи да надникнете в тъмнината, която кара хората да се решат на немислимото.

— **Луиз Пени, автор на бестселъра
„Убийството на художника“**

Nicci French

BLUE MONDAY

Copyright © 2011 Nicci French
All rights reserved.

© Антоанета Тошева, превод, 2015
© AMG Publishing, дизайн корица
© Shutterstock.com, снимка на корицата
© AMG Publishing, 2015

Всички права на български език запазени!
Не се разрешава копирането или възпроизвеждането на книгата или на части от нея без писменото разрешение на AMG Publishing.

ISBN: 978-954-9696-73-8

НИКИ ФРЕНЧ

ЧЕРЕН ПОНЕДЕЛНИК

Превод от английски
Антоанета Тошева

AMG
PUBLISHING

София • 2015

1987

В този град имаше много призраци. Тя трябваше да внимава. С малки и големи подскоци старателно избягваше пукнатините между паветата, а краката ѝ, обути в износени обувки с връзки, се приземяваха в центъра на каменните плочки. Вече се беше усъвършенствала в тази своеобразна игра на дама. Откакто се помнеше, вършеше това всеки ден на отиване и връщане от училище: в началото се държеше за ръката на майка си, влачейки я след себе си, докато подскачаше от едно безопасно място на друго; после се научи да се справя и сама. *Не стъпвай по пукнатините.* Или какво? Може би вече беше голяма за тази игра – след няколко седмици, точно преди началото на лятната ваканция, щеше да стане на десет, а все още продължаваше да я играе. Вече се бе превърнало в навик, но също я притесняваше и мисълта какво щеше да стане, ако прекратеше играта.

Този участък беше по-труден – паважът беше разбит и приличаше на ръбеста мозайка. Тя го прекоси, като здраво притискаше палеца на крака си върху образувалите се малки каменни островчета, оградени от големи пукнатини. Плитките ѝ се удряха по зачервените от усилието бузи, училищната ѝ чанта, натежала от учебниците и наполовина изядения опакован обяд, се блъскаше в хълбока ѝ. Зад себе си чуваше Джоана, която вървеше точно по нейните стъпки. Не се обърна.

Сестричката ѝ винаги я следваше по петите и все ѝ се мотаеше в краката. Сега я чу да подвиква плачливо:

– Роузи! Роузи, чакай ме!

– Хайде, побързай! – кресна ѝ тя през рамо. – Между тях имаше няколко души, но Роузи успя да зърне лицето на Джоана, запотено и зачервено под тъмния бретон. Изглеждаше напрегната. От усилие беше прехапала връхчето на езика си. Крачето ѝ стъпи върху една пукнатина, тя се олюля и стъпи върху друга. Винаги го правеше. Беше тромаво и непохватно дете, което все си разсипваше храната, спъваше се и настъпваше кучешко ако.

– Побързай! – отново ядосано извика Роузи, проправяйки си път сред минувачите.

Беше четири следобед. Небето беше яносиньо и яркото слънце блестеше по паважа, заслепявайки очите ѝ. Тя сви зад ъгъла в посока към сладкарницата и изведнъж се озова на сянка, където забави ход, тъй като опасността беше преминала. Тук паветата бяха заменени от асфалт. Тя мина покрай мъжа със сипаничавото лице, който седеше пред един вход с тенекиена паничка до себе си. Връзките на обувките му липсваха. Отвърна поглед от него. Не ѝ харесваше как се усмихва с престошена усмивка, също като баща ѝ, когато си казваха довиждане в неделите. Днес беше понеделник: най-много ѝ липсваше в понеделниците, когато започваше новата седмица, а тя се събуждаше и знаеше, че него отново го няма у дома. Къде ли се бавеше Джоана? Тя се спря, наблюдавайки хората, които минаваха край нея – забързана група младежи, жена с увит около главата шал и голяма чанта, мъж с бастун – и тогава сестра ѝ се появи от обляната в слънце улица, след което продължи под

сенките, слабичка фигура с огромна училищна чанта, кокалести колене и мръснобели къси чорапи. Косата ѝ беше залепнала на челото. Роузи се обърна напред и продължи към сладкарницата, като си мислеше какво точно ще купи. Може би дъвчащи бонбони с плодов вкус „Оупал Фрутс“ или шоколадови топчета „Малти-сърс“, въпреки че в тази горещина най-вероятно щяха да се разтопят по пътя до вкъщи. Джоана щеше да поиска любимите си дъвчащи ягодови възженца, от които цялата ѝ уста се оцветяваше в розово. Хейли от нейния клас вече беше вътре и двете се изправиха до щанда, за да си изберат бонбони. „Оупал Фрутс“, реши Роузи, но преди да плати, трябваше да изчака Джоана. Тя погледна към вратата и за миг ѝ се стори, че вижда нещо – размазано петно, игра на светлината, измамно раздвижване на нагорещения въздух. Но после всичко изчезна. На входа нямаше никого.

Тя изцъка с език наред свистенето на спирачки.

– Винаги трябва да чакам по-малката си сестра.

– Не ти завиждам – промърмори Хейли.

– Тя е такава лигла. Много е досадна. – Роузи го каза, защото смяташе, че е впечатляващо да се говори така. Трябва да гледаш с презрение на по-малките си братя и сестри, да въртиш очи с отегчение и да им се присмиваш.

– Абсолютно си права – отбеляза съчувствено Хейли.

– Къде ли е отишла?

С театрална въздишка Роузи остави пакетчето с бонбони, отиде до вратата и се огледа навън. Профучаваха коли. Наблизо мина жена, облечена в сари, цялата в златисти и розови цветове, ухаеща на сладък парфюм.

Нагоре по булеварда три момчета от гимназията се блъскаха един другото с острите си лакти.

– Джоана! Джоана, къде си?

Тя чу гласа си, остър и писклив, и си помисли: *звуча точно като мама, когато изпадне в едно от нейните особени настроения*. Хейли се приближи до нея, шумно дъвчейки дъвка.

– Къде ли е, наистина? – Направи голям розов балон с уста и после го всмука обратно.

– Тя знае, че не бива да се отделя от мен.

Роузи изтича до ъгъла, където за последно беше видяла Джоана и се огледа наоколо, примижвайки с очи. Отново я извика по име, но гласът ѝ беше заглушен от грохота на преминаващ камион. Може би беше видяла някое приятелче на отсрещната страна на булеварда и бе пресякла. Едва ли. Тя беше послушно малко момиче. Кротка и изпълнителна, както казваше майка им.

– Не можеш ли да я намериш? – Хейли се доближи до нея.

– Вероятно се е прибрала вкъщи без мен – отвърна Роузи уж нехайно, но чуваше паниката в гласа си.

– Ами, тогава довиждане.

– Чао.

Опита се да върви с нормална походка, но не се получи. Тялото ѝ се тресеше от безпокойство. Втурна се да тича, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, в устата ѝ се появи неприятен вкус. *Глупачка такава*, повтаряше си наум разярена. *Ще я убия. Като я видя, ще...* Краката ѝ отмаляха. Тя си представи как хваща Джоана за кльощавите раменца и с все сила я разтърсва, докато главата ѝ започне да се люлее.

Ето я и къщата им. Синя входна врата и жив плет, който не беше подрязван, откакто баща им ги напусна. Спря се, усещаше, че ѝ се гади – винаги изпитваше такова чувство, когато я очакваше неприятност. Почука силно с чукчето по вратата, защото звънецът отдавна не работеше. Почака. *Дано да е вкъщи, дано да е вкъщи, дано да е вкъщи.* Вратата се отвори и се появи майка ѝ, която току-що се беше прибрала от работа и още не беше свалила връхната си дреха. Погледът ѝ се втренчи в Роузи, а после се премести към празното пространство до нея.

– Къде е Джоана? – Думите ѝ увиснаха във въздуха. Роузи видя как лицето на майка ѝ се изопна. – Роузи, къде е Джоана?

Чу се да казва:

– Тя беше там. Не съм виновна. Мислех, че се е прибрала вкъщи сама.

Усети как майка ѝ я грабна за ръката и двете се затичаха надолу по булеварда в посоката, откъдето си беше дошла, после по улицата, където живееха, нагоре към сладкарницата, пред която се бяха скупчили деца, покрай мъжа със сипаничавото лице и фалшива усмивка и накрая заобиколиха ъгъла под сянката и се озоваха на огрения от слънцето паваж. Тропот от тичащи крака, остра болка в ребрата, бърз бяг по пукнатините между паветата, без да спира.

Въпреки силните удари на сърцето си и запъхтаното си дишане, през цялото време чуваше майка си да вика:

– Джоана? Джоана? Къде си, Джоана?

Дебора Вайн притискаше кърпичка до устата си, като че ли да спре потока от думи, който напираше да се излее. През задния прозорец полицаят можеше да види слабо тъмнокосо момиче, което стоеше в малката градина съвсем неподвижно, ръцете му бяха отпуснати надолу, а през рамото му още висеше училищната му чанта. Дебора Вайн погледна полицая. Той очакваше отговора ѝ.

– Не съм сигурна – каза тя. – Около четири часа. На път от училище към вкъщи – началното училище на „Одли Роуд“. Аз самата бих я прибрала, но е трудно да стигна там навреме след работа, а освен това тя беше с Роузи, не ѝ се налага да пресича оживени улици и смятах, че е в безопасност. Другите майки оставят децата си сами да се прибират у дома и те трябва да се научат, нали така, да се научат да се грижат за себе си, а и Роузи обеща да я наглежда.

Тя си пое дъх на пресекулки.

Той си записа нещо в бележника. Уточни възрастта на Джоана. Пет години и три месеца. Къде е била видяна за последно? Край сладкарницата. Дебора не можеше да си спомни името. Можеше да ги заведе дотам.

Полицаят затвори бележника си.

– Най-вероятно е отишла на гости на някоя приятелка – каза той. – Имате ли нейна снимка? По-нова.

– Тя е дребна за възрастта си – промълви Дебора. Думите едва се отронваха от устата ѝ. Полицаят се наведе към нея, за да я чува. – Слабичко дете. Тя е добро момиче. Срамежлива, когато за пръв път се запознава с някого. Не би тръгнала с непознат човек.

– Снимка – напомни ѝ той.

Тя отиде да потърси. Полицаят отново погледна към

момичето в градината и безизразното му бяло лице. Ще трябва да поговори с него, или може би някой от колегите му. По-добре да е жена. Но може би Джоана щеше да си дойде, да се появи изневиделица и разговорът щеше да се окаже излишен. Сигурно беше отишла у някоя приятелка и двете си играеха с обичайните за петгодишните момичета играчки – кукли, пастели, сервизи за чай, диадеми. Той се вгледа в снимката, която Дебора Вайн му подаде: момиче с тъмна като на сестра си коса и със слабо лице. Едно нащърбено зъбче, обикновен бретон, усмивка, при която като че ли си бе повдигнала едната устна, когато фотографът я беше накарал да каже „зеле“.

– Казахте ли на съпруга си?

Лицето ѝ се изкриви.

– Ричард – моят... имам предвид баща им – не живее с нас. – После не можа да се сдържи и добави: – Изостави ни заради по-млада жена.

– Трябва да му съобщите.

– Това означава ли, че нещата наистина са сериозни?
– Искаше ѝ се той да каже „не, няма нищо тревожно“, но знаеше, че ситуацията не е такава. От страх се беше изпотила. Той ясно усещаше надигащата се в нея паника.

– Ще поддържаеме връзка. В момента жена полицай пътува насам.

– А аз с какво мога да помогна? Сигурно има нещо, което бих могла да направя. Не мога просто да стоя и да чакам. Само ми кажете как и ще ви съдействам по всякакъв начин.

– Бихте могли да телефонирате на приятели и познати – посъветва я той. – Навсякъде, където смятате, че може да е отишла.

Тя го сграбчи за ръкава и го помоли настойчиво:

– Кажете ми, че момичето ми няма да пострада. Кажете ми, че ще я върнете у дома!

Полицаят се почувства неловко. Не можеше да ѝ обещае това и не се сещаше какво друго да каже.

Всяко извънпяване на телефона всяваше все по-голяма тревога. Съседи чукаха на вратата. Бяха чули новината. *Какво ужасно нещо, но, разбира се, всичко ще бъде наред. Нещата ще се оправят. Кошмарът ще свърши. Има ли нещо, с което да помогнат – каквото и да е? Само кажете. Изречете го на глас.* Слънцето вече залязваше и сенките постепенно се спускаха над улици, къщи и паркове. Захладня. Из цял Лондон хората седяха пред телевизорите или приготвяха вечеря, или се събираха в кръчмите сред кълба от цигарен дим: едни коментираха резултатите от футболните мачове в събота, други споделяха плановете си за лятната ваканция, а трети се оплакваха от разни болестки.

Роузи се сгуши в креслото, очите ѝ бяха широко отворени. Едната ѝ плитка се беше разплела. Полицайката бе приклепнала до нея, висока, едра и ласкава, и галеше ръката ѝ. Но тя не можеше да си спомни, не знаеше, не биваше да говори: думите бяха нещо опасно. Никой не ѝ беше казал как да се държи. Искаше баща ѝ да си дойде вкъщи и да оправи нещата, но те не знаеха къде е. Не можеха да го открият. Майка ѝ предполагаше, че най-вероятно е някъде на път. Роузи си го представи как пътува по шосе, простиращо се пред него, след което се губи в далечината под тъмното небе.

Тя стисна очи. Когато ги отвореше, Джоана щеше да бъде в стаята. Задържа дъха си, докато гърдите за-

почнаха да я болят и кръвта заудря в ушите ѝ. Можеше да накара нещата да се случат. Но когато отвори очите си, отново видя загриженото лице на жената в полицейска униформа, майка ѝ продължаваше да плаче и нищо не се беше променило.

В девет и половина на следващата сутрин в една от залите на полицейското управление на „Камфорд Хил“, предназначена за разработване на оперативни действия, се проведе съвещание. Извършеното до момента търсене напосоки се превърна в координирана операция, регистрирана под съответния номер. Главен криминален инспектор Франк Танър пое командването и се обърна към присъстващите с няколко встъпителни думи. Събралите се служители се запознаха помежду си. Бяха им осигурили бюра, за които някои поспори-ха. Един техник инсталира телефони. На стените бяха поставени коркови дъски. В залата се усещаше при-пряност. Но имаше и нещо друго, което никой не изричаше на глас, но всеки усещаше: неприятно гадене, породено от свития стомах. В случая не ставаше дума за пъпчив младеж или съпруг, избягал от вкъщи след семеен скандал. Ако беше така, сега нямаше да са тук. Ставаше дума за петгодишно момиченце. Седемнай-сет часа и половина бяха изминали, откакто малката бе видяна за последно. Твърде много време. Беше минала цяла нощ, при това доста хладна. Беше юни, наисти-на, а не ноември – това все пак беше нещо. И въпреки това, една цяла нощ.

Главен криминален инспектор Танър тъкмо уточ-няваше подробностите във връзка с пресконференция-

та, която щеше да се състои по-късно същата сутрин, когато беше прекъснат от появата на един униформен полицаи. Той си проправи път и прошепна нещо на Танър, което никой не чу.

– Той долу ли е? – попита Танър. Полицаят потвърди. – Отивам да се срещна с него.

Танър кимна на един от детективите и двамата излязоха от залата.

– Бащата? – попита детективът, чието име беше Лангън.

– Току-що е дошъл.

– В лоши отношения ли са? – поинтересува се Лангън. – Той и бившата му съпруга.

– Предполагам – отвърна Танър.

– Обикновено се оказва, че са при някой познат – отбеляза Лангън.

– Дано си прав.

– Само казвам.

Те застанаха пред стаята за разпити.

– Как смятате да проведете разговора? – попита Лангън.

– Той е един разтревожен баща – отговори Танър и отвори вратата.

Ричард Вайн се изправи. Беше облечен в сив костюм без вратовръзка.

– Някакви новини? – попита той.

– Правим всичко възможно – каза Танър.

– Изобщо ли няма новини?

– Още е твърде рано – отвърна Танър, съзнавайки, че това всъщност не е вярно. Точно обратното – беше си чиста лъжа.

Той направи знак на Ричард Вайн да седне. Лангън застана встрани, за да наблюдава бащата, докато говори. Вайн беше висок мъж, леко приведен, сякаш високият ръст му пречеше. Тъмната му коса беше прошарена на слепоочията, макар че едва ли беше на повече от трийсет и пет. Имаше гъсти тъмни вежди, а бледото му, леко подпухнало лице беше брадясало и изнурено. Клепачите на кафявите му очи бяха зачервени и възпалени. Изглеждаше замаян.

– Бях на път – каза Вайн, без да го питат. – Не знаех. Научих едва рано тази сутрин.

– Бихте ли ми казали къде бяхте, господин Вайн?

– Бях на път – повтори той. – Работата ми... Той млькна и отметна кичур коса от лицето си. – Аз съм търговски представител. Прекарвам много време в пътуване. Това какво общо има с дъщеря ми?

– Необходимо е да знаем къде точно сте били.

– Бях в Сейнт Олбънс. Там има нов спортен център. Искате ли да знаете точно по кое време съм бил там? Нуждаете ли се от доказателства? – Гласът му изведнъж стана рязък. – Не бях наблизко, ако това имате предвид. Какви неща ви е наговорила Деби за мен?

– Интересува ме точно по кое време сте били там – каза Танър невъзмутимо. – И дали можете да посочите хора, които да потвърдят казаното от вас.

– Вие какво си мислите? Че съм я отвлякъл и съм я скрил някъде, защото Деби не позволява децата да остават при мен за през нощта и защото ги настройва срещу мен? Или че съм... – Той не беше в състояние да довърши.

– Това са рутинни въпроси.

– Не и за мен! Моето малко момиченце е изчезнало. Моето скъпо детенце...

Силите му го напуснаха и той промълви унило:

– Разбира се, че ще ви кажа точните часове. Можете да ги проверите. Но си губите времето с мен, вместо да я търсите.

– Търсим я – обади се Лангън. Същевременно си помисли: седемнайсет часа и половина. Вече са осемнайсет. Тя е на пет години и е в неизвестност от осемнайсет часа. Погледна към бащата. Човек никога не знае.

По-късно, вече вкъщи, Ричард Вайн стоеше приклекнал край канапето, където Роузи се беше сгушила. Тя все още беше по пижама и с вчерашните плитки, които почти се бяха разплели.

– Тате? – промълви тя. Това като че ли беше първото нещо, което изричаше, откакто майка ѝ беше извикала полицията вчера следобед. – Тате?

Баща ѝ разтвори ръце и силно я прегърна.

– Не се тревожи – каза ласкаво той. – Тя скоро ще си бъде у дома. Ще видиш.

– Обещавах ли? – прошепна Роузи във врата му.

– Обещавам.

Но тя усети сълзите му върху главата си там, където косата ѝ се разделяше на път.

Попитаха я какво си спомня, но тя нищо не си спомняше. Единственото, което се бе запечатало в паметта ѝ, бяха пукнатините по паважа, как си избира бонбони, как Джоана вика зад гърба ѝ да я почака. А

също и гневът срещу по-малката ѝ сестра и желанието да я няма покрай нея. Полицайте ѝ обясниха, че е много важно да им разкаже за всеки, когото е видяла по пътя си от училище до вкъщи. Хора, които познаваше и които не познаваше. Дори това да ѝ се струва маловажно, нека да остави на тях да преценят. Но тя не беше видяла никого, с изключение на Хейли в сладкарницата и мъжа със сипаничавото лице. Другото бяха прелитащи в паметта ѝ неясни образи. Чувстваше ужасен студ, въпреки че навън беше лято. Захапа края на едната си почти разплетена плитка и започна яростно да го дъвче.

– Още ли продължава да мълчи?

– Не е казала нито дума.

– Мисли си, че вината е нейна.

– Горкото дете, с какъв товар ще трябва да отрасне.

– Шшт. Не говори така, сякаш всичко е приключило.

– А ти наистина ли смяташ, че тя все още е жива?

Подредени в редици, те крачеха много бавно през пустия парцел край къщата, от време на време се навеждаха, вдигаха разни неща от земята и ги поставяха в найлонови пликове. Ходеха от врата на врата и показваха снимката на Джоана – същата, която майка ѝ им беше дала в онзи понеделнишки следобед, с равно подрязан бретон и кротка усмивка на слабото ѝ лице. Тази снимка вече бе придобила особена популярност. Вестниците се бяха добрали до нея. Отвън пред къщата сновяха репортери, фотографи и цял телевизионен екип. Джоана се превърна в „Джо“ и дори „Малката

Джо“, подобно на симпатична малка героиня на роман от Викторианската епоха. Плъзнаха слухове. Не се знаеше откъде са тръгнали, но бързо обиколиха квартала. Била станала жертва на скитник. Била похитена от мъж със синьо комби. Бил замесен баща ѝ. Намерили дрехите ѝ в контейнер за смет. Видели я в Шотландия, във Франция. Несъмнено била мъртва и обратното – била жива и здрава.

Бабата на Роузи дойде да живее при тях и Роузи трябваше да се върне в училище, макар изобщо да не ѝ се ходеше. Страхуваше се как ще я гледат съучениците ѝ и как ще шушукат зад гърба ѝ, как в същото време ще ѝ се подмазват и ще искат да се сприятелят с нея, само защото ѝ се беше случило такова необикновено нещо. Тя седна на чина си и се опита да се съсредоточи в думите на учителката, но усещаше мислите им зад гърба си. *Оставила е сестричката си да бъде отвлечена.*

Нямаше желание да ходи на училище, но и не ѝ се стоеше вкъщи. Майка ѝ вече не беше същата. Опитваше се да се държи като майка, но през цялото време сякаш бе някъде другаде. Очите ѝ шареха наоколо. Често закриваше устата си с ръце, като че ли се опитваше да задържи нещо в нея, някаква истина, която иначе би излязла наяве. Лицето ѝ отслабна, побледня и се състари. Нощем, когато Роузи лежеше в леглото си и наблюдаваше как светлините на движещите се отвън коли пробягват по тавана на стаята ѝ, чуваше как майка ѝ снове из стаите на долния етаж. Дори когато навсякъде цареше пълен мрак и светът спеше, майка ѝ будуваше. Баща ѝ също се промени. Отново живееше сам. Прегръщаше я

много силно. И миришеше странно – на някаква смесица от сладко и кисело.

Дебора и Ричард Вайн седяха един до друг пред телевизионните камери. Все още носеха една и съща фамилия, но избягваха да се споглеждат. Танър ги беше посъветвал да се обърнат с прости думи към зрителите, да им кажат колко много им липсва Джоана и да отправят гореща молба към онзи, който я бе отвлякъл, да я върне обратно у дома. Да не се притесняват да изразят емоциите си. Това ще се хареса на медиите, стига да не попречи на изявлението им.

– Пуснете дъщеря ми да се прибере вкъщи – призова Дебора Вайн. Гласът ѝ се пречупи; тя закри с длан пожълтялото си, изпито лице. – Просто я пуснете да си дойде.

Ричард Вайн добави твърдо:

– Умоляваме ви да върнете обратно дъщеря ни. Ако някой знае нещо, нека да помогне. – Лицето му беше бледо, тук-таме бяха избили червени петна.

– Какво мислите? – обърна се Лангън към Танър.

Танър сви рамене.

– Имаш предвид дали са искрени? Не знам. Как може едно дете да изчезне ей така, просто да се изпари?

Тази година нямаше да има лятна почивка. Бяха решили да отидат до Корнуол* и да отседнат в местна ферма. Роузи си спомни какви планове си правеха – как

---

* Графство в Югозападна Англия, предпочитано от англичаните място за почивка и туризъм заради красивата си природа, живописни плажове и мек климат. – Бел. прев.

по пасищата ще има крави, кокошки по двора и дори старо дебело пони, което стопаните щяха да им позволят да яздят. И как ще ходят до близките плажове. Джоана се страхуваше от морето – пицеше, когато вълните се плискаха в глезените ѝ, но обичаше да строи пясъчни замъци, да събира мидички и да яде сладолед във вафлени фунийки със забодени на върха парченца шоколад.

Вместо това Роузи отиде в къщата на баба си, където прекара няколко седмици. Не ѝ се ходеше там. Предпочиташе да си е вкъщи, когато Джоана се появи. Мислеше, че сестра ѝ ще се разстрои, ако тя не беше у дома; че щеше да изглежда, все едно не е искала да я дочака.

Имаше съвещания, на които разследващите полицаи прелистваха показанията на хора с болна фантазия, на бивши престъпници и на очевидци, които не бяха видели нищо.

– Продължавам да мисля, че е бащата.

– Той има алиби.

– Проучихме го. Можел е да се върне обратно в Лондон. Не е изключено.

– Никой не го е видял. Собствената му дъщеря не го е видяла.

– Може и да го е видяла. Може би затова не казва нито дума.

– Каквото и да е видяла, вече не си го спомня. В главата ѝ са само бледи спомени и неясни предположения. Пълна мъгла.

– Какво се опитвате да ни кажете?

– Казвам, че нея вече я няма.

– Мъртва?

– Мъртва.

– Отказвате се от случая?

– Не. – Той направи пауза. – Но ще изтегля няколко души от разследването.

– Значи съм прав. Отказвате се от случая.

Една година по-късно някакъв фотограф, с помощта на нова компютърна програма, за която дори нейният създател предупреди, че е несъвършена и ненадеждна, показа как най-вероятно изглежда Джоана в момента. Лицето ѝ беше малко по-пълно, тъмната ѝ коса беше още по-тъмна. Зъбчето ѝ беше все така нащърбено, а усмивката – все така смутена. Някои вестници публикуваха тази снимка на вътрешните си страници. По същото време беше извършено убийство на изключително фотогенично тринайсетгодишно момиче и седмици наред тази новина доминираше във водещите заглавия. Случаят с Джоана беше отшумял и у хората беше останал блед и неприятен спомен. Роузи се взира във фотографията, докато погледът ѝ се замъгли. Страхуваше се, че няма да познае сестра си, когато отново я види – все едно че вижда някоя непозната. Страхуваше се също, че и Джоана няма да я познае – или пък ще я познае, но ще ѝ обърне гръб. Понякога отиваше и седяше в стаята на Джоана, която си стоеше непроменена от деня, в който тя бе изчезнала. Плюшеното ѝ мече беше на възглавницата ѝ, играчките ѝ бяха прибрани в кашони под леглото, а дрехите – които вече ѝ бяха умалели – бяха прилежно сгънати в шкафа или висяха на закачалки в гардероба.

Роузи вече беше на десет. Догодина щеше да по-

стъпи в гимназията*. Настояваше да я запишат в училището в съседния район – беше отдалечено на миля и половина от дома и до него се пътуваше с два автобуса. Така тя повече нямаше да бъде момичето, изгубило по-малката си сестра. Щеше да бъде просто Роузи Вайн, в седми клас, срамежлива и доста дребна за възрастта си, която се справяше добре по всички предмети, но се отличаваше единствено със знанията си по биология. Вече беше достатъчно голяма и разбираше, че баща ѝ прекалява с алкохола. Понякога на майка ѝ ѝ се налагаше да я прибира от училище, защото той не беше в състояние да се погрижи за нея. Вече беше достатъчно пораснала, за да осъзнава, че е голяма сестра без своята малка сестричка; понякога усещаше присъствието на Джоана като призрак – призрак с нащърбено зъбче и плачлив глас, който я молеше да я почака. Понякога ѝ се струваше, че я вижда на улицата и сърцето ѝ прескачаше, но след малко уж познатото лице придобиваше непознати очертания.

Три години след изчезването на Джоана семейството се премести в по-малка къща, на миля и нещо по-далеч, близо до гимназията на Роузи. Имаха три спални, но третата беше миниатюрна. Рано сутринта Дебора Вайн изчака, докато Роузи излезе за училище, след което се зае да опакова вещите на Джоана. Направи това методично: подреждаше в кашони меки купчини от

---

* Английската образователна система разделя задължителното обучение на две степени: начално училище (5-11-годишна възраст) и гимназия (11-18-годишна възраст). Виж също допълнителната бележка в Глава 7, стр. 73. – *Бел. прев.*

потничета и блузи, сгъваше рокли и поли, опитвайки се да ги натъпче в големи пликове, като се стараяше да не гледа розовите пластмасови кукли с дълги найлонови коси и неподвижни, широко отворени очи. На най-новото компютърно изображение Джоана изглеждаше много спокойна, сякаш беше преодоляла детската си неувереност. Нашърбеното ѝ зъбче вече беше цяло.

На Роузи ѝ дойде първата менструация. Започна да си бръсне краката. Влюби се за пръв път в едно момче, което дори не я забелязваше. Пишеше в дневника си, скрита под завивките, и го заключваше със сребърно ключе. Виждаше, че майка ѝ се среща с някакъв непознат с кестенява брада, подобна на четина, но се правеше, че не забелязва. Изливаше в мивката бутилките с алкохол на баща си, макар да знаеше, че е безполезно. Отиде на погребението на баба си и прочете поема от Тенисън с толкова тих глас, че никой нищо не чу. Подстрига си косата къса и започна да излиза с младежа, в когото преди време беше така безнадеждно влюбена, но той така и не оправда очакванията ѝ. В шкафчето с бельото си държеше купчинка снимки: Джоана на шест, седем, осем, девет. Джоана на четиринайсет. Смяташе, че сестра ѝ изглежда точно като нея и, незнаяно защо, това я караше да се чувства още по-зле.

– Тя е мъртва.

Гласът на Дебора беше равен и спокоен.

– И измина целия този път, за да ми го кажеш?

– Ричард, мислех, че си дължим поне това. Приеми, че нея вече я няма.

– Но ти не знаеш дали наистина е мъртва. Просто я изоставяш.

– Не е вярно.

– Понеже си си намерила нов съпруг и сега... – Погледът му, отправен към наедрелия ѝ от бременността корем, беше изпълнен с отвращение. – Сега ще си имаш ново и щастливо семейство.

– Ричард!

– И напълно ще я забравиш.

– Не е честно! Изминаха десет години. Животът трябва да продължи, за всички нас.

– *Животът трябва да продължи.* Нима смяташ, че Джоана би искала точно това?

– Джоана беше на пет, когато я загубихме.

– Когато *ти* я загуби.

Дебора се изправи, тънки крака на високи токчета и кръгъл корем, изпънал блузата ѝ. Виждаха се очертанията на пъпа ѝ. Тънките ѝ устни трепереха.

– Негодник! – избухна тя.

– А сега я изоставяш.

– Искаш и аз ли да се погубя?

– Защо не? Всичко друго, само не и „животът трябва да продължи“. Но не се притеснявай. Аз ще продължа да я чакам.

Когато Роузи постъпи в университета, започна да се нарича Розалинд Тийл, приемайки фамилното име на пастрока, но скри този факт от родния си баща. Продължаваше да го обича все така силно, въпреки че се плашеше от неговата неконтролируема, нестихваща душевна мъка. Не искаше някой да каже: „Роузи Вайн?

Името май ми звучи познато“. Всъщност вероятността за това все повече намаляваше. Джоана се беше стопила в миналото – призрачен спомен, забравена знаменитост, краткотрайна легенда. Понякога Роузи се питаше дали сестра ѝ не е била просто сън.

Дебора Тийл-Вайн тайно и горещо се молеше да ѝ се роди син, а не дъщеря. Но първо на бял свят се появи Аби, а след нея и Лорън. Нощем тя се навеждаше над креватчетата им, вслушваше се в дишането им, хващаше малките им ръчички. За нищо на света не ги изпускаше от очи. Те достигнаха възрастта на Джоана и продължиха да растат, оставяйки я след себе си. Горе на тавана кашоните с дрехите на Джоана си стояха непокътнати.

Случаят така и не беше приключен. Не се стигна до окончателно решение. С течение на времето докладите по разследването ставаха все по-оскъдни. Криминалистите бяха пренасочвани към други оперативни задачи. Съвещанията се разрешиха, после станаха част от други съвещания и накрая никой вече не споменаваше инцидента.

Роузи, Роузи. Чакай ме!